

In Memoriam: Tom van der Klis

Bij mijn garagebedrijf zat ik de notities uit te werken van een promotie aan de Universiteit Delft, toen mijn telefoon ging voor een bericht waarvan ik de rest van de dag van de kaart was. Tom van der Klis, voormalig technisch secretaris van de VOM en uit dien hoofde 27 jaar eindredacteur van dit blad, auteur van tientallen publicaties en cursussen, was overleden.

De cursussen die ik bij hem gevolgd heb, waren de overzichtscursus Achtergronden, Keuzes en Keuringen van Oppervlaktetechnieken en Poedercoaten B. Maar ik was niet getroffen door het verlies van een vroegere leraar. Mijn maandelijkse bezoeken gingen door mijn hoofd, die ik hem de afgelopen zes jaar bracht in verzorgingshuis De Koperwiek te Bilthoven. Een thuis, dat hij hogelijk waardeerde en waarvan hij ondanks zijn atheïstische geloofsopvatting de christelijke grondslag van zorgzaamheid herkende, zoals hij mij opmerkelijk genoeg eens vertelde.

Dat je een oude boom niet moet verplanten, wist hij te loochenstraffen want een kortstondig verblijf in een nabijgelegen verzorgingshuis wist hij weer terug te draaien. Dat hij zich sowieso niet uit het veld liet slaan, blijkt wel uit de boekbesprekingen die hij graag voor zijn geliefde vakblad bleef maken en zijn heimelijke start met het zevende Vademecum.

Maar het kan gekker: het afgelopen driekwart jaar heb ik volop gewerkt aan de basis van de afstudeerrichting Oppervlakte-technologie aan de Hogeschool Utrecht. En geloof het of niet: Tom heeft daar ook nog volop aan meegewerkt, door een paar honderd toelatingstestvragen en galvanotechnische oefenvragen te leveren. Als de VOM de afstudeerrichting realiseert, dan heeft Tom een kleine maar onmiskenbare bijdrage geleverd aan de fundamenten van de opleiding van toekomstige ingenieurs.

Een secretaris van het Nederlands Corrosie Centrum waagde zich tien jaar geleden aan de voorspelling dat Tom in het harnas zou sterven. En zo is het uiteindelijk gegaan. We herinnerden elkaar af en toe gekscherend aan de afspraak dat van een vertrek geen sprake kon zijn voordat het zevende VOM Vademecum gereed zou zijn. Hetgeen mij voldoende geruststelde dat we nog jaren maandelijks zouden bomen over de techniek.

Maar belangrijker dan werk is zijn standaard openingsvraag van de laatste tijd: "hoe is het met de liefde???" Ik had daar dan vaak een belangrijker antwoord op dan de vraag zelf. Na een korte toelichting op de verkering, waarvan hij destijds de primeur had -want zo doen eindredacteurs dat met elkaar-, deelde ik het liefst ook iets over onze hemelse Vader, voor zover we daar tussen alle galvanotechniek en coatings aan toe kwamen. "Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft," staat in de bijbel. Waarover hij net een zevendelige boekenserie gekocht heeft, zo verraste hij me in ons laatste telefoongesprek. Doordat hij nog altijd het idee had dat het een kerkboek betreft, door mensen bijeen geselecteerd, kwamen we vaak niet verder dan het vooruitzicht dat in de hemel geen corrosie of slijtage is, en -wederom gekscherend- wat ons daar dan eigenlijk te doen staat.

Dat zie ik tegen die tijd wel, het plotseling wegvallen van onze vakbroeder heeft me in ieder geval wel erbij stilgezet dat het leven niet alleen uit werken bestaat. Een dag na mijn voordracht in de Studentenkerk Utrecht over 'Prioritijd' liet ik bij het garagebedrijf de herinneringen aan ruim vijftig middagen langskomen. Waarin Tom steevast van wal stak over galvanocursussen, zijn laatste boekbespreking of literatuursamenvattingen, dat we de nanotechnologie ook beter in de gaten moeten houden, en dat de chromaatvervanging of watergedragen lakken wat hem betreft nog niet zo ver zijn als de kwaliteit uit grootmoeders tijd. Zaken als internet-onderwijs of databases ontgingen hem een beetje, maar tot half december heb ik hem nog als een spraakzame kraakheldere ouwe taaie meegemaakt, die het ruim twee uur met mij uithield.

Ze zeggen wel eens, dat niemand echt onmisbaar is. Maar Tom missen zal ons erg goed lukken.

Tom bleef het vakgebied altijd een warm toedragen. Velen danken een deel van hun beroepsvorming aan zijn redactie- en cursuswerk. (archieffoto 2006)

